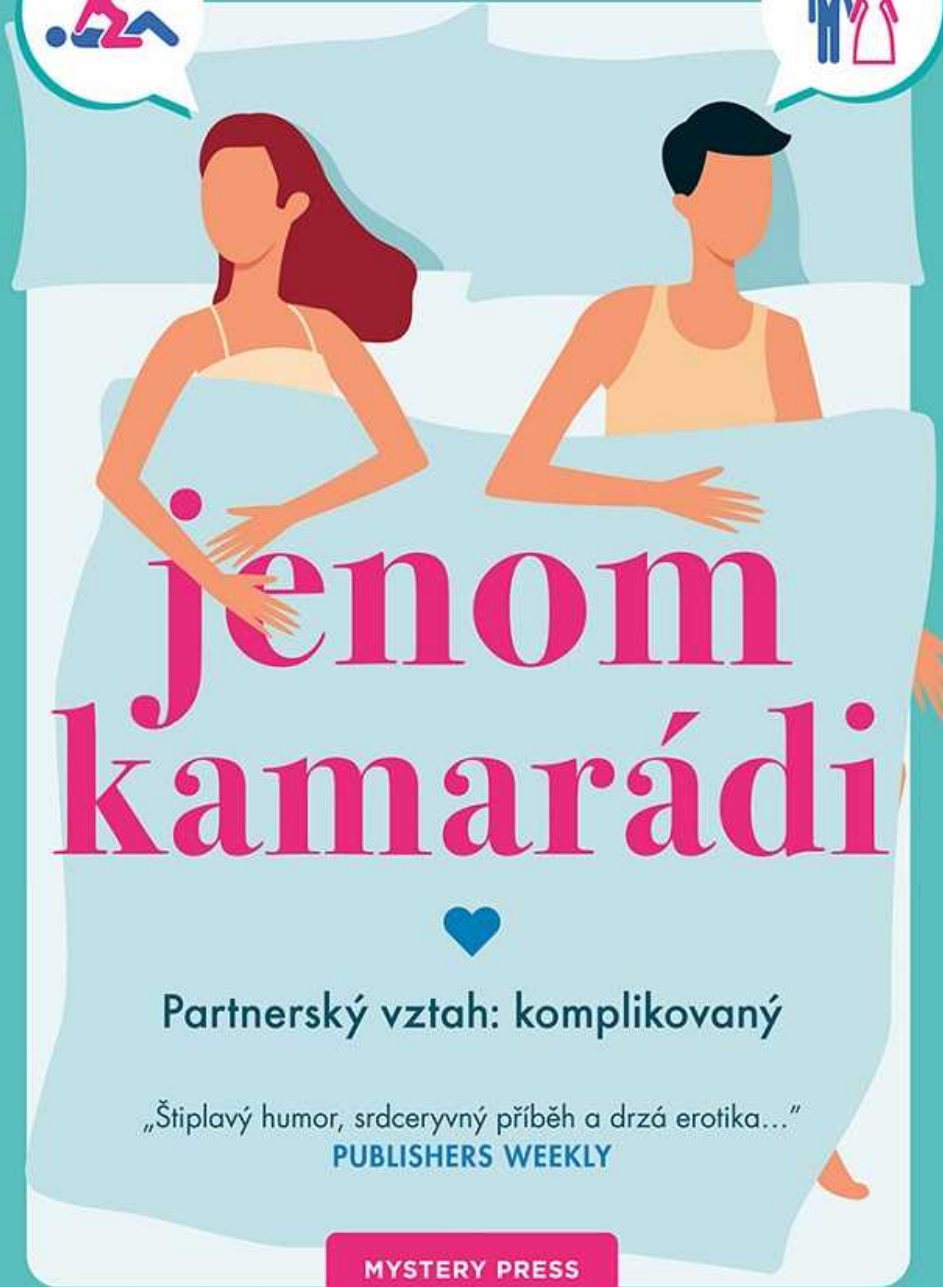

USA TODAY BESTSELLER
ABBY JIMENEZ

jenom kamarádi

Partnerský vztah: komplikovaný

„Štiplavý humor, srdceryvný příběh a drzá erotika...“

PUBLISHERS WEEKLY

MYSTERY PRESS

ABBY JIMENEZ

jenom kamarádi

Přeložila Monika Pavlisová

MYSTERY PRESS

2022

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Abby Jimenez, 2019

Translation © Monika Pavlisová, 2022

Cover © Álomgyár Kiadó / Ádám Faniszló, 2022

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2022

ISBN 978-80-7588-342-1 (pdf)

*Tuto knihu věnuji všem lidem, kteří mě drželi nad vodou,
zatímco jsem ji psala. A Kaskadérovi Mikovi.*

JEDNA

JOSH

Na semaforu svítila červená, tak jsem si tu zprávu přečetl.

Celeste: Nedám ti ani pěťák, Joshi. Polib si.

„Krucinál,“ zamumlal jsem a hodil telefon na sedadlo spolujezdce. Věděl jsem, že to udělá. Že mě nechá na holičkách. *Do prdele.*

Dal jsem jí úplně všechno, celý dům, a nechtěl jsem nic, než aby zaplatila polovinu účtu u Lowea. Polovinu z částky za spotřebiče v hodnotě tří tisíc dolarů, které jsem jí štědře přenechal, místo abych je prodal, ačkoli všechny platby proběhly mým jménem. A samozřejmě jsem v celé té situaci byl trochu za kreténa, protože jsem právě opouštěl stát kvůli nové práci, jen tři měsíce po našem rozchodu.

Z nejspolehlivějších zdrojů se mi doneslo, že si něco začala s chlápkem jménem Brad.

Doufám, že se Bradovi líbí můj nerezový sporák Samsung s dvojitou pečicí troubou.

Otevřeným okénkem mi do nosu pronikal zápach horkého asfaltu. Dřepěl jsem v pomalu se sunoucí zácpě na Burbanku. Strašný provoz, přestože byla neděle. Jestli mám v Kalifornii přežít, musím si nechat spravit klimatizaci – což je další výdaj, který si

nemůžu dovolit. Měl jsem do toho obchodu jít pěšky. Nejspíš bych se tam dostal dřív, a ještě bych ušetřil benzín – který tu taky stojí dvakrát víc než v Jižní Dakotě.

Možná to stěhování nebyl dobrý nápad.

Tohle místo mě zruinuje. Mám zorganizovat rozlučku se svobodou pro nejlepšího kamaráda, za sebou obří výdaje na stěhování, životní náklady jsou tu taky vyšší... a do toho tahle srágora.

Na semaforu blikla zelená a já se rozjel. A potom auto přede mnou prudce zabrzdilo a já mu se zhoupnutím nabořil nárazník.

No do hajzlu. To si snad ze mě dělá prdel.

Netrvalo to ani třicet vteřin a můj den se stihl podělat hned dvakrát. A to ještě ani nebylo osm ráno.

Řidič přede mnou odbočil na parkoviště u supermarketu a z okénka na mě mával, ať jedu za ním. Byla to žena – na zápěstí měla náramek. Nějakým způsobem dokázala i do toho mávání dostat sarkasmus. Nicméně měla hezké auto. Ford F-150. Ještě na něm zůstaly nálepky od prodejce. Dost na houby, že jsem ji naboural.

Zastavila a já zaparkoval za ní. Vypnul jsem motor a začal se přehrabovat v přihrádce u spolujezdce, abych našel formulář pro pojišťovnu. Žena vyskočila z auta a běžela se podívat na svůj nárazník.

„Zdravím,“ pronesl jsem, když jsem vystoupil. „Omlouvám se.“

Přestala zkoumat škodu a s planoucíma očima se na mě podívala. „Jasně. Víte o tom, že na silnici máte prakticky jediný úkol – nenabourat do auta před vámi?“ Naklonila hlavu na stranu.

Byla malá. Maximálně sto padesát. Drobná. Na přední straně trička se jí odshora dolů táhla tmavá, vlhká skvrna. Hnědé vlasy po ramena a hnědé oči. Hezká. Impozantně se mračila.

Poškrábal jsem se na tváři. Naštvané ženy byly moje specializace. Šest sester – prošel jsem dokonalým tréninkem.

„Pojďme se na to podívat,“ řekl jsem nezaujatě hlasem profesionálního krizového manažera. „Ať víme, co tu máme.“

Dřepnul jsem si mezi zadkem jejího auta a předkem mého. Zkoumal jsem škody, zatímco ona stála nade mnou s rukama založenýma na prsou. Podíval jsem se na ni. „Trefil jsem tažné zařízení. Vaše auto je v pohodě.“ Na mém byla drobná prohlubeň, ale nic zásadního. „Nemyslím si, že do toho musíme tahat pojišťovnu.“

Nemohl jsem si dovolit záznam o nehodě v papírech. Nebylo by to dobré pro mou práci. Zvedl jsem se a otočil se k ženě.

Sklonila se a zacloumala tažným zařízením. Ani se nehnulo. „Fajn,“ pronesla, očividně uspokojená svým posudkem. „Takže jsme skončili?“

„Myslím, že ano.“

Otočila se a vyrazila k místu pro spolujezdce svého auta. Já se vydal do obchodu. Ona hlavou napřed zmizela v útrobách vozu. Celá se ponořila dovnitř a ven jí trčely jen nohy. Na parkoviště s plesknutím dopadla její nazouvací bota.

Měla pěkný zadek.

„Hej,“ otočila se na mě, zrovna když jsem procházel kolem ní. „Co kdybyste mi přestal zírat na zadek a radši udělal něco užitečného a podal mi ubrousek?“

Přistížen při činu.

Ukázal jsem palcem přes rameno. „Já v autě žádné ubrousky nemám, pardon.“

„Tak zkuste být trochu kreativní,“ odsekla netrpělivě.

Cítil jsem se provinile, že jsem tak otevřeně obdivoval její pozadí – nebo spíš proto, že mě u toho přistihla –, a tak jsem se rozhodl jí pomoci. Vrátil jsem se ke svému autu, vytáhl tašku do posilovny a našel v ní tričko. Nabídl jsem ho ženě, ona ho popadla a zmizela i s ním ve svém autě.

Zůstal jsem stát, hlavně tedy proto, že měla moje nejoblíbenější tričko, ale taky proto, že pohled, který se mi nabízel, nebyl vůbec k zahoení. „Všechno v pořádku?“ Snažil jsem se přes ni nakouknout na přední sedadlo, ale blokovala mi výhled.

Ze zadního sedadla na mě přes okno zavyl malý hnědý pes s bílou bradou. Takový ten kabelkový psík. Rozesmál jsem se. Ten pes byl regulérně oblečený.

„Rozlila jsem kafe v novém autě svého kamaráda,“ uslyšel jsem zevnitř. Na rozžhavené parkoviště dopadla i její druhá bota, takže teď byla bosa, prsty s červeně nalakovanými nehty se opírala o práh dveří. „Je to tady všude. Takže ne, nic není v pořádku.“

„Ten váš kamarád je snad kretén? Vždyť to byla nehoda.“

Otočila se na mě s tak našťvaným výrazem, jako bych jí nakopl psa. „Ne, není kretén. Vy jste kretén. Nejspíš jste koukal do mobilu.“

Byla totálně rozlícená. Jen trochu moc roztomilá na to, abych se doopravdy bál. Musel jsem hodně pracovat na tom, aby se mi rty v koutcích nestočily nahoru. Odkášlal jsem si. „Nekoukal jsem do mobilu. A jestli mám být upřímný, to *vy* jste šlápla na brzdu naprosto bezdůvodně.“

„Ten důvod byl, že jsem potřebovala *zastavit*.“ Otočila se zpátky k malému uvnitř auta.

Říkal jsem si, že ten důvod spočíval nejspíš v tom, že se polila kávou a na brzdu dupnula reflexivně. Ale nehodlal jsem ji dráždit. Jak jsem řekl – byl jsem dobře vytrénovaný.

Zastrčil jsem si ruce do kapes a zhoupal se na patách. Zašilhal jsem k billboardu supermarketu Vons na parkovišti nalevo od nás. „Tak fajn. Každopádně bylo milé popovídat si s vámi. Až tady skončíte, nechte mi tričko na čelním skle.“

Nastoupila na sedadlo spolujezdce a praskla za sebou dveřmi.

Zavrtěl jsem hlavou a celou cestu do obchodu jsem se smál.

Když jsem se vrátil, byla pryč a moje tričko s ní.

DVA

KRISTEN

Shawn hodil židli přesně doprostřed společenské místnosti hasičárny, sedl si na ni čelem k opěradlu a zíral na mě. Udělal to jen proto, aby mě co nejvíc znervóznil.

Já seděla na jednom ze šesti hnědých kožených polohovacích křesel před televizí. Můj jorkšír, Kaskadér Mike, mi stál na klíně a vrčel.

Shawn na mě zpod přiblblého napomádovaného účesu zastříhal obočím. „Tak jak, kočko? Přemýšlela jsi o tom, co jsem říkal?“ zubil se.

„Ne, Shawne, nic mexického v sobě nemám a nic mít ani nechci.“

Náčelník hasičů, Javier, se k nám blížil z kuchyně a já se naklonila dopředu s rukou položenou na Mikově hlavičce. „Shawne, aby bylo jasno, kdybych někdy potřebovala dýchání z úst do úst a tys byl poslední zdravotník na zeměkouli, chci místo kytek na pohřeb finanční dary ve prospěch Americké společnosti pro prevenci týrání zvířat.“ Javier, který si právě naléval kávu, se rozesmál a Brandon sedící v křesle vedle mě se začal kuckat smíchy nad stránkami otevřené knihy. „Zmiz, Shawne.“

Shawn vstal, popadl židli a táhl ji zpátky ke stolu. Přitom si něco mumlal.

Sloan se právě vracela ze záchodu. Měla na sobě bílou plátěnou sukni, kterou si koupila, když jsme byly vloni v létě v Mexiku,

a sandály se šňůrkami vinoucími se po lýtkách. Vypadala jako Helena Trojská.

Moje nejlepší kamarádka byla nádherná. Blondýna s vlasy do pasu, s barevným tetováním po celé levé paži a třpytivým draho-kamem na prsteníčku. Brandon byl její hasič a stejně obrovsky sexy snoubenec.

Byla neděle. Na hasičské stanici probíhal rodinný den, kdy si čtyři službu konající muži vždycky přivedou své kamarády a rodinné příslušníky na snídani, pokud tedy chtějí. Dnes ráno jsem tu ale byla jen já a Sloan. Javierova žena byla i s jejích dcerami v kostele a Shawn žádnou přítelkyni neměl.

No, proč asi.

Technicky jsem tu byla jako doprovod pro Joshe, ačkoli jsme se ještě nepotkali.

Brandonův nejlepší kamarád Josh se sem přestěhoval z Jižní Dakoty jako nový mechanik a řidič. Měl být Brandonův svědek a já Sloanina družička. Svatba byla naplánovaná na 16. dubna, což bude za dva měsíce. Josh nestihl zásnubní večírek, takže bylo nanejvýš důležité, abychom se *okamžitě* seznámili.

Podívala jsem se na telefon, abych věděla, kolik je hodin. Umírala jsem hlady a začínala jsem být pěkně otrávená. Snídani měl dnes obstarat Josh. Jenže se zatím neukázal, takže tu nikdo nic nedělal a já měla jen ranní kávu.

Štval mě, a to jsme se ještě neviděli.

„Takže,“ uhodila na mě Sloan, když se uvelebila v křesle vedle Brandona. „Řekneš mi konečně, kde jsi vzala to tričko?“

Podívala jsem se na černé pánské tričko s reklamou na pivovar Wooden Legs Brewing Company, na kterém jsem si v pase uvázala uzal. „Ne.“

Prohlížela si mě. „Odjela jsi pro tampony a vrátila ses v cizím tričku. Máš nějaký důvod, proč ty tajnosti?“

Brandon zvedl oči od knížky. Byl to neuvěřitelně vyrovnaný chlap. Obvykle se nenechal ničím rozhodit. Ale kdybych mu měla vysvětlovat, že jsem jeho nové auto pokřtila svou černou překapávanou sumaterskou kávou, asi bych si vysloužila vážný odmítavý pohled, který by mě nejspíš bolet víc, než kdyby mě pořádně seřval.

Tak jsem se rozhodla neříkat nic.

Auto jsem vyčistila. Povedlo se mi nezničit nárazník v místě, kde do něj narazilo to druhé auto, což byla čistě jen moje vina, protože jsem dupla na brzdy, když jsem na sebe tu svou černou kávu chrstla. Co oči nevidí, to srdce nebolí.

Moje halenka byla už politá, takže jsem s ní vyčistila sedačky a převlékla se do trička toho chlápka z parkoviště.

„To je Tylerovo,“ lhala jsem. „Voní jako on. Prostě se mi stýskalo.“ Zabořila jsem nos do límečku a teatrálně se zhluboka nadechla.

Bože, to tričko vonělo nádherně.

Ten chlápek byl dost sexy. Pěkná postava, to bylo poznat. A vypadal dobře. Hladce oholená chlapecká tvář, to mě vždycky přitahovalo.

Chyběl mi sex. Začínala jsem fantazírovat o cizích chlapech. Bylo to už tak dlouho. Tyler byl pryč sedm měsíců.

Sloanin výraz změkl. „Ach, to je tak romantické. Je smutné, že s ním nebude zítra trávit Valentýna. Ale už jen tři týdny a máš ho zpátky.“

„No jo. Jeho mise končí a oficiálně se sestěhujeme.“ V břiše se mi zatřepotali nervózní motýlci, ale udržela jsem neutrální výraz.

Sloan se usmála a položila si ruku na srdce. Nebyla z Tylera nijak nadšená, ale pořád byla romantička.

Přepadla mě křeč a já se s útrpným výrazem chytila za břicho. Začínala mi další dramatická menstruace. V kombinaci s hladem,

událostmi z dnešního rána a policejním zásahem v mém domě ve tři ráno, o kterém jsem Sloan nehodlala nic říct, byla moje nálada na bodu mrazu. Byla jsem tak unavená, že jsem si právě málem zastrčila nabíječku na telefon do hrnku s kávou místo do zásuvky.

Sloan se podívala na hodinky a beze slova vytáhla z kabelky dva ibalginy. Podala mi je spolu se sklenicí vody v dobře nacvičeném gestu, které jsme jako spolubydlící přivedly k dokonalosti.

Polkla jsem pilulky a obrátila se na Brandona. „Je ta knížka dobrá?“

„Ujde,“ pronesl a podíval se na obálku. „Chceš si ji půjčit, až ji dočtu?“ Potom se podíval někam za mě a rozzářil se. „Hej, kámo, nazdar.“

Sledovala jsem jeho pohled ke dveřím a spadla mi brada. Ten hezký chlap z parkoviště před supermarketem stál ve dveřích s taškami s nákupem.

Naše pohledy se střetly a překvapeně jsme na sebe zazírali. Potom se podíval na mé – *své* – tričko a koutky úst mu vyletěly nahoru.

Postavila jsem se, Kaskadéra jsem odložila na židli, zatímco ten chlap položil tašky s nákupem a kráčel směrem ke mně. Zadržela jsem dech a čekala, jak se to vyvine.

Brandon položil svou knížku na opěradlo křesla a taky se postavil. „Joshi, tohle je Kristen Petersonová, Sloanina nejlepší kamarádka. Kristen, tohle je Josh Copeland.“

„Zdravím – moc rád tě poznávám,“ řekl a stiskl mi ruku, o maličko pevněji, než bych čekala.

Přivřela jsem oči. „Taky tě moc ráda poznávám.“

Josh mi nepřestával tisknout ruku. „Brandone, kamaráde, nepořídil sis zrovna nové auto?“ zeptal se, ale přitom ze mě nespouštěl zrak.

Já zase civěla na něj a viděla, jak se mu blýská v hnědých očích.

„No jo. Chceš ho vidět?“ zeptal se Brandon.

„Po snídani. Miluju vůni nových aut. To moje je už cítit jen kávou.“

Vyvalila jsem oči a on jen vytáhl koutky úst ještě víc. Zdálo se, že Brandon si toho nevšiml.

„Máš ještě nějaké tašky? Chceš pomoci?“ zeptal se Brandon. Sloan už mezitím v kuchyňce přinesené tašky vybalovala.

„Půjdu už jen jednou. V pohodě,“ řekl Josh a očima mě vybízel, abych ho doprovodila.

„Půjdu s tebou. Zapomněla jsem si něco v autě.“

Podržel mi otevřené dveře a jakmile za námi zaklaply, otočila jsem se k němu a zabodla mu prst do hrudi. „Neřekneš mu ani popel, to ti povídám.“

V tuhle chvíli nešlo ani tak o rozlité kafe, jako spíš o to, že by praskl můj pokus o nestydatou lež ve snaze zakrýt vlastní selhání. Nelhala jsem ze zásady, a zrovna když jsem to *jedinkrát* nedodržela, okamžitě jsem se dostala do situace vybízející k vydírání. Kručinál.

Josh zvedl obočí a naklonil se ke mně. „Ukradla jsi mi tričko, zlodějko.“

Založila jsem si ruce na prsou. „Jestli ho chceš ještě někdy vidět, budeš držet jazyk za zuby. Nezapomínej, že to *ty* jsi naboural do *mě*. Takže ani pro tebe to nebude vypadat moc dobře.“

Znovu zkroutil rty do úsměvu, který byl otravně sexy. Měl doolíčky ve tvářích. Zpropadeně atraktivní *dolíčky*.

„*Skutečně* jsem tě naboural? Víš to jistě? Protože o tom neexistuje žádný důkaz. Jeho auto vůbec není poškozené. Žádný policejní záznam. Vlastně bych řekl, že jsem na parkovišti před supermarketem potkal jednu hysterku, které jsem půjčil tričko, abych jí pomohl. A ona mi s ním odjela. To je moje verze.“

„No, a v tom je právě tvoje první chyba,“ řekla jsem. „Nikdo ti nikdy neuvěří tu hysterku. Protože já *nejsem* hysterka.“

„Díky za upřesnění.“ Naklonil se ke mně. „Upravím svou hysterku odpovídajícím způsobem. Jistá zcela klidná, ale nezdvořilá ženská mě požádala o pomoc, a potom mi ukradla mé nejoblíbenější tričko. Lepší?“ Usmíval se tak široce, že už to snad ani víc nešlo.

Debil.

Stiskla jsem rty a přistoupila k němu ještě o krok blíž. Vstoupila jsem do jeho osobního prostoru, což ho podle všeho pobavilo. Ani trochu neucouvl a já na něj zírala s planoucíma očima. „Ty chceš svoje tričko. Já chci, abys mlčel. Ta situace má řešení, které není zas tak složité.“

Zubil se na mě. „Víš co, možná ti to tričko nechám. Vlastně na tobě vůbec nevypadá špatně.“ Otočil se ke svému autu a rozesmál se nahlas.

TŘI

JOSH

V duchu pravidla, že nováček vaří, jsem udělal snídani pro celou směnu C. Vaječná omeleta po mexicku, moje specialita.

Byl jsem v podmínce – zelenáč. Ačkoli jsem svou práci dělal už pět let, na téhle stanici jsem měl za sebou teprve několik prvních služeb. To znamenalo, že jsem si k jídlu sedal jako poslední, ale jako první jsem vstával, abych umyl nádobí. Vlastně jsem byl sluha. Nechali mě čistit záchody a převlékat postele. Samá fajnová práce.

Sloan a Kristen se nabídly, že mi pomůžou, a Brandon se nade mnou slitoval, takže teď byli všichni se mnou v kuchyni a utírali pracovní desku a seškrabovali zbytky z talířů, zatímco já myl nádobí a Shawn s Javierem hráli u stolu karty.

Kristen mě během snídane nepřestávala propalovat pohledem, ale jen když si byla jistá, že se nikdo nedívá. Vlastně to byla docela legrace. Pořád jsem do ní rýpal. Z toho, co jsem zjistil, to vypadalo, že všem namluvila, že to tričko patřilo jejímu příteli.

Nehodlal jsem nic říkat. Brandon vůbec nepotřeboval přijít o radost z nového auta, až by zjistil, že už mu do něj někdo ťuknul, ale neskutečně mě bavilo přivádět Kristen k šílenství. Ona mi ovšem nedala nic zadarmo. Rozhodně tu hru hrála se mnou.

„Takže ty řídíš hasičské auto, Joshi?“ zeptala se jen tak mimoděk, zatímco myla sporák.

„Je to tak,“ usmál jsem se.

„A jsi dobrý řidič? Nemáš problém zastavit, kde je potřeba?“
Naklonila hlavu na stranu.

„Vůbec. Jsem v pohodě, tedy samozřejmě pokud někdo přímo přede mnou nedupne na brzdu.“

Planoucí pohled. Úsměv. A znovu. A Sloan ani Brandon vůbec nic netušili. Celé týdny jsem se tak nepobavil.

Sloan mi podala prkénko, abych ho umyl. „Na svatbě povedeš Kristen uličkou.“

Usmála se na kamarádku. „Je moje družička.“

„Tak snad umíš chodit líp než řídit?“ zamumlala Kristen pro sebe.

Zasmál jsem se a změnil téma, než stihli Sloan nebo Brandon začít pokládat otázky. „Jak se jmenuje tvůj pes, Kristen?“

Ten mrňous jí při snídani seděl celou dobu na klíně. Občas vykoukl nahoru nad stůl, zkontroloval její talíř a vyplazoval přitom jazyk. Vypadal jako chundelatý Ewok.

„Jmenuje se Kaskadér Mike.“

Povytláhl jsem obočí, skloněný nad dřezem. „Tarantino?“

Teď byla s obočím řada na ní. „Ty znáš *Auto Zabiják*?“

„No jasně. Jeden z mých nejoblíbenějších filmů. Kurt Russell jako Kaskadér Mike. Takže tvůj pes je psychopat?“ zeptal jsem se. Malý jorkšíř měl oblečené tričko s nápisem JSEM PSYCHOPAT.

„No jo, hlavně poblíž Shawna.“

Uchechtl jsem se.

Sloan si smetla zbytky mořských řas do dlaně a hodila je do koše. Brandon z něj potom vytáhl odpadkový pytel a zavázal ho. „Kristen má on-line firmu. Jmenuje se Psí národ,“ informoval Brandon. „Prodává potřeby pro malé psy.“

„Fakt? Jako co třeba?“ zeptal jsem se a položil umytý kastrol do odkapávače.

Kristen vysunula zásobník na kávovou sedlinu a sklepla obsah do sáčku na kompost. „Oblečení, tašky, gurmánské pamlsky. Ty peče Sloan. Naši vlajkovou lodí jsou ale speciální schůdky.“

„Schůdky?“

„Jo. Většina malých psů nedokáže vyskočit na vysokou postel. Tak vyrábíme na objednávku schůdky, které ladí s vybavením ložnice. Barvy, koberec, styl.“

„A lidi to kupují?“ Položil jsem do odkapávače poslední misku a stáhl si gumové rukavice.

„No jo, kupují. Proč by někdo vyhodil tisíce za luxusní značkovou postel, a potom si k ní postavil odporné pěnové schůdky ze zverimexu?“

Přikývl jsem. „Tak to asi chápu.“

„Což mi připomíná – přišla jsem o truhláře.“ Kristen se obrátila na Sloan.

Sloan se zamračila. „Co? A kdy?“

„Miguel se na mě minulý týden vykašlal. Přes odbory sehnal práci ve studiu Universal. Dělá teď scény k filmům. Odkopl mě, jako bych byla radioaktivní. A já mám objednávky na troje schůdky.“

Sloan potřásla hlavou. „Co budeš dělat?“

Kristen pokrčila rameny. „Dala jsem si inzerát. Tak doufám, že najdu někoho, kdo nebude úchyl a nezabije mě nebo neprodá moje orgány na černém trhu.“

Odfrnul jsem si.

Brandon vkládal do koše nový pytel na odpadky a kývl směrem ke mně. „Josh je truhlář. A dost dobrý.“

Sloan se na mě podívala. „Vážně?“

Brandon už držel v ruce mobil. Věděl jsem, co hledá. Barový pult, který jsem si postavil na zahradě. Celestin barový pult. *Brandon* barový pult.

„Koukněte.“ Nechal telefon kolovat. „Tohle postavil.“

Sloan uznale kývla. Podala mobil Kristen, která se podívala na fotky, a potom střelila očima po mně.

„To není špatné,“ uznala neochotně.

„Díky. Já ale žádný vedlejšák nehledám,“ shodil jsem nevyřčenou nabídku ze stolu. Neměl jsem zájem trávit volné dny stloukáním schůdků pro psy za pár drobných. Můj obývací pokoj byl pořád plný krabic.

„Jasně, kdo by stál o dvě stě dolarů za tři hodiny práce?“ Kristen zamítavě mávla rukou. „Očividně ne Miguel.“

Ztuhnul jsem. „Dvě stě dolarů?“

Sloan nastříkala na kuchyňskou linku čisticí saponát s citronovou vůní. „Někdy je to i víc – viď, Kristen? Záleží na stylu, že?“

Kristen svou nejlepší kamarádku planoucím pohledem vyzývala, aby zmlkla. Potom se podívala na mě. „Schůdky stojí zhruba čtyři sta až pět set dolarů za kus, plus doprava. Já si s truhlářem dělím zisk půl na půl, po odečtení nákladů za materiál. Takže jo. Někdy je to i víc.“

„Nemáš nějakou fotku těch schůdků?“ zeptal jsem se.

Kristen mi neochotně podala svůj mobil s galerií směšných malých schůdků, na kterých v různých oblečích pózoval Kaskadér Mike. Nebyly vůbec nijak složité. Rozhodně bych je dokázal vyrobit.

„Víš co? Na tohle bych asi čas měl. Takže jestli nikoho nemáš, můžu ti pomoci.“ Pár schůdků a moje karta od Lowe's je splacená. Tohle jsou opravdické peníze.

Kristen zavrtěla hlavou. „Myslím, že to risknu spíš se zloději orgánů.“

Sloan zalapala po dechu a Brandon ztuhl a prohlížel si Kristen a mě.

„Aha,“ řekl jsem a zíral na ni s očima dokořán. „A co to probrat u *kávy*?“

Kristen přimhouřila oči a já povytáhl obočí. „Fajn,“ pronesla, jako by fyzicky trpěla. „Můžeš stavět ty zatracené schůdky. Ale jen dokud nenajdu někoho jiného. A já *budu* hledat někoho jiného.“

Sloan nás oba pozorovala a těkala očima sem a tam. „Nechcete nám vy dva třeba něco říct?“

„Přistihla jsem ho, jak mi zírá na zadek,“ řekla Kristen bez jediného zaváhání.

Pokrčil jsem rameny. „Je to tak. Nemám na to žádnou omluvu. Je to super zadek.“

Brandon se zakuckal a Sloan se významně zadívala na svou nejlepší kamarádku. Kristen se snažila vypadat našťavaně, ale poznal jsem, že ji ten kompliment potěšil.

Ušklíbla se. „Dej mi svou e-mailovou adresu. Pošlu ti ty objednávky. Až s nimi skončíš, dáš mi vědět a já připravím adresní štítky, které ti taky pošlu. A zkontroluju každý kousek, než s ním půjdeš na FedEx, takže zapomeň na to, že bys něco odfláknul.“

„Počkej, ty nemáš dílnu?“ zeptal jsem se. „A kde mám ty schůdky stavět?“

„Copak nemáš garáž nebo tak něco?“

„Bydlím v bytě.“

„Ach ne. No, zdá se, že z toho nic nebude.“ Ušklíbla se.

Sloan na ni zírала. „Kristen, máš prázdnou garáž pro tři auta. Většinou v ní ani neparkuješ. Nemohl by pracovat tam?“

Kristen po Sloan hodila pohledem.

Rozesmál jsem se. „Mohl.“

Z reproduktorů na stanici se ozvalo hlasité bzučení, po kterém se rozblíkala červená světla. Měli jsme výjezd. Kristen mě nespouštěla z očí, zatímco dispečer ze sebe chrlil informace. Škoda. Mohl jsem se svou náladovou družičkou zůstat o trochu déle.

Smůla.

Brandon se sklonil a políbil Sloan na rozloučenou. Až se vrátíme, holky už tu asi nebudou. „Douklízíme to tady,“ řekla mu.

„Brandon ti dá moje číslo,“ řekla mi Kristen a založila si ruce na prsou tak, abych jasně pochopil, že si se mnou nechce potrást rukou.

Šlo o zdravotnický výjezd, takže jsme se nemuseli převlékat do požárních obleků. Vyrazili jsme s Brandonem přímo do garáže k autu. Cítil jsem, jak mě Kristen pozoruje, a musel jsem se smát. Nenávidí mě. To už začíná být s ženami v mém životě rutina.

Vedle Celeste naštvalo moje stěhování i všech šest mých sester a taky mámu. Dokonce i moje malé neteře mě okázale ignorovaly, když jsem zavolal. Bylo jim sedm a osm a už dokonale ovládaly dívčí verzi pasivně agresivního „v pohodě“.

„Tak co si myslíš o Kristen?“ zeptal se Brandon s úsměvem, když jsme nastupovali do auta.

„Zdá se být fajn.“ Pokrčil jsem rameny a nasadil si sluchátka s mikrofonom.

Brandon a já jsme spolu strávili rok v Iráku. Moc dobře mě znal. Za normálních okolností by Kristen byla přesně můj typ. Líbily se mi drobné brunetky – a očividně i ženy, které mě posílaly do háje.

„Jen fajn?“ podotkl a taky si nasadil sluchátka. „Takže proto jsi jí zíral na zadek?“

Javier si sedl na své místo a při poslední Brandonově poznámce se rozesmál. Shawn už při nastupování zaslechl jen konec. „Kristen je kurevsky sexy. Já jí zírá na zadek pokaždé, když se tu objeví.“ Taky si nasadil sluchátka. „Ale ten čokl mě jednou kousnul.“

Všichni jsme se zasmáli a já nastartoval.

„Nelíbím se jí. Má přítele. A navíc stejně nikoho nehledám.“ Spínačem jsem na dálku otevřel dveře garáže. „Ještě jsem nesplatil všechno za tu poslední.“

Doslova.

ČTYŘI

KRISTEN

Výslech začal cestou domů.

„Co to sakra mělo být mezi tebou a Joshem?“ zeptala se Sloan, jakmile jsme v její staříčké corolle vyjely z parkoviště u hasičské stanice. „Od kdy se urážíš, když ti chlap kouká na zadek?“

Neurážím se. Neurazí mě nic, kromě kvěťáku a blbosti. Jedno-duše jsem tohohle konkrétního chlapa, co mi zírá na zadek, nechtěla mít nikde poblíž sebe, protože když se na mě díval, bylo pro mě nesmírně těžké nedívat se taky.

Josh byl lidské ztělesnění zmrzliny v mrazáku, když jste na dietě. Byl přesně můj typ a mně chyběl sex a neměla jsem sklony k sebemrskacství. Jen málo mužů se mnou dokázalo držet krok během mých nejkyseljších nálad a ta naše výměna názorů pro mě byla jako předehra. Neměla jsem nejmenší chuť mučit se tím, že bych se do ní dobrovolně pouštěla ještě někdy jindy.

„Pokud ti řeknu pravdu, povíš to Brandonovi? Jak jsi na tom s loajalitou, když jste teď zasnoubení?“

Zasmála se. „Jen do toho.“

Přiznala jsem se k rozlité kávě i tričku.

„Pane bože,“ užasla a odbočila na třídu Topanga Canyon. „Tohle se Brandon nesmí dozvědět. Myslím jako nikdy.“

Ušklíbla jsem se. „Ne, fakt? Půjčil mi auto na pět minut, protože jsem nutně potřebovala tampony, a já jsem mu v něm stihla rozlít kafe a ještě způsobit srážku s jeho nejlepším kamarádem.“

Bývala bych si vzala Sloanino auto, jenže nešlo zrovna snadno nastartovat. Na to byl potřeba podrobný manuál: kývej klíčkem v zapalování, zatímco šlapeš na plyn, strč ramenem do dveří, abys je otevřela, neboj se skřípajících pásů. Neměla jsem chuť vykrvácet na parkovišti před obchodem kvůli tomu, že se mi nepodaří nahodit motor. V jejím autě jsem mohla vylít kafe i nabourat a nikdo by to nikdy nezjistil. I kdybych bourala na totálku, tomu autu by to nejspíš pomohlo.

„Proč má Brandon nové auto *a ještě* motorku a ty jezdíš v téhle rachotině?“

„Mám své auto *ráda*.“ Sloan se pousmála. „Josh je miláček, víd?“

„Kdybych neměla přítele, už bych ležela pod ním.“

Zalapala po dechu a s vyvalenýma očima se na mě podívala. Sloan byla sexuálně mnohem konzervativnější než já. Šokovat ji patřilo k mým nejoblíbenějším koníčkům. Nevynechala jsem jedinou příležitost.

Pokrčila jsem rameny. „A co? Od minulého roku mi to nikdo neudělal. A to tričko voní přímo neskutečně.“ Znovu jsem zanořila nos do látky. „Jako testosteron a cedr. A viděla jsi, jak myl to nádobí? Vypadal jako Pan Únor v sexy hasičském kalendáři. Kvůli chlapům, jako je on, mi babička vždycky říkala, ať nosím čisté prádlo pro případ, že bych měla nehodu.“

Zavrtěla hlavou. „Přísahám bohu, že jsi chlap.“

„*Kéž bych byla* chlap. Nemusela bych řešit tyhle vadné rozvoďdy.“ Znovu mě přepadla křeč a já zamrkala a přitiskla si dlaň na břicho.

Sloan zastavila na semaforu a prohlížela si mě. „Zhoršuje se to?“

Ano, zhoršovalo se to.

„Ne, je to stejné jako vždycky.“

Nemusela znát pravdu. Byla člověk, který si nakládá problémy jiných lidí na svá bedra – hlavně problémy těch, které má ráda. Neměla jsem v plánu prozradit jí, co mi řekl doktor, dokud se nevrátí z líbánek. Jen ať dál zůstává v blažené nevědomosti a šťastná.

Není potřeba, aby to zničilo život nám oběma.

Hodinu potom, co mě Sloan vyhodila doma, jsem si procházela e-maily a zavolal Tyler. Pořád jsem měla křeče a celkově jsem se cítila jak kus hadru. Zírala jsem na telefon a nechala ho čtyřikrát zazvonit, než jsem ho zvedla.

„Ahoj, zlato.“ Vecpala jsem do hlasu mnohem víc nadšení, než jsem cítila. Tohle byl prostě problém armádních vztahů – těch telefonátů nebývá moc. Maximálně jeden týdně. Když přijdou, musíte je vzít, ať už se vám do toho chce nebo ne.

A dneska to bylo *ne*.

„Ahoj, Kris,“ ozval se s tím svým sexy přízvukem. Trochu francouzština, možná i kapánek španělštiny? Zkrátka on. „Dostal jsem ten balíček. Zachránila jsi mi život.“

Přesunula jsem laptop na konferenční stolek a vyrazila do kuchyně. Kaskadér metelil za mnou. „To je dobře – bála jsem se, že nedorazí včas.“

„Doručili ho v pátek. Jsem u vytržení z toho, že si budu moct dopřát čokoládové espresso pokaždé, když na něj budu mít chuť.“

„Prima.“ Popadla jsem saponát a hadr a otevřela lednici. Většinou jsem při telefonování jen chodila sem a tam. Ale když jsem byla ve stresu, musela jsem uklízet.

Stres vyhrál.

Začala jsem vyndávat hrnce a krabice s džusem. Pokládala jsem je na zem a telefon si na uchu přidržovala ramenem. „Nakoupím ho, aby bylo ve špajzu, až tu budeš.“

Špajz. Bude to *náš* špajz. Nevím, proč z toho tak vyšiluju. Přisunula jsem si k lednici odpadkový koš a začala do něj házet staré krabice s nedojedeným jídlem z restaurací.

„Zítra je svatý Valentýn,“ zazpíval, aby mě pozlobil.

S hlavou v lednici jsem jen zavrčela. Nenáviděla jsem Valentýna. On to věděl. Totálně vyhozené peníze. „Doufám, že mi nebudeš posílat kytky nebo tak,“ ucedila jsem.

Slyšela jsem, jak se směje. „A co bych ti tak měl poslat?“

„Něco praktického, užitečného, třeba fotku penisu.“

Zasmál se. „Co je nového doma?“ zeptal se.

Natáhla jsem se až úplně dozadu na horní polici, abych vyhodila lahev s vyšumělým spritem. „Nic moc. Jo, kolik toho víš o práci se dřevem?“ Otevřela jsem lahev s tichým *tsss* a obrátila ji do dřezu.

Čekala jsem, až se vyprázdní.

„Vůbec nic. Proč?“

„No, Miguel skončil,“ zamumlala jsem.

„Cože? Jak to?“

„Našel si jinou práci. Potřebuju nového truhláře. Někoho jsem sehnala, ale není to ideální řešení.“ Vyhákla jsem ze dveří lednice celou polici plnou ochucovadel. „Nemá dílnu jako Miguel, takže bude muset pracovat u mě v garáži.“

„Já o truhlářině nevím ani prd, Kris. Ale jestli si budeš dávat inzerát, počkej s pohovory, až budu doma. Můžeš narazit na nějakého úchyla a jsi tam sama.“

V duchu jsem si přehrála svůj dnešní ranní telefonát na nouzovou linku. Nehodlala jsem o tom Tylerovi říkat. Jen by ho to vylekalo a nemohl s tím vůbec nic dělat.

Opatrně jsem vyndala nádoby s hořčicí a kečupem a začala prázdnou poličku umývat ve dřezu. „A jak to tedy bude, až se vrátíš? Jak dlouho to asi potrvá, než si najdeš práci?“

Tedy, ne že by si musel lámat hlavu s penězi. Tyler pocházel z bohaté rodiny. Ale kdyby nezmizel každý den do práce, netuším, jak bychom zvládali společné bydlení.

Chodili jsme spolu už dva roky, ale celou tu dobu byl na misi. Potkali jsme se v baru, když měl dovolenou. Jiný vztah než na dálku jsme neznali. Každý rok dva týdny dovolené, plné sexu a večerů v restauracích, to byla jedna věc. Mít přítele, který u vás bydlí a posedává na vašem gauči a tráví s vámi veškerý čas na blíže neurčenou dobu, to bylo něco úplně jiného.

Celá ta situace mě hrozně stresovala. Z muže, který byl prakticky neviditelný, jsem teď měla mít muže, který tu bude non-stop.

A ještě to byl *můj* nápad.

Tyler chtěl jet na další misi, ale já mu řekla, že jestli to udělá, končím. Pokračování vztahu na dálku už nezvládnu. Poslední dobou jsem se ale začala bát, že nezvládnu ani *tohle*. Nešlo o to, že bych ho nemilovala. Byla to prostě jen hrozně velká změna.

„Jakmile se vrátím, mám naplánovaný pohovor na ministerstvu vnitra,“ řekl. „Možná to chvíli potrvá, než mě vezmou. A rozhodně s tebou strávím hodně času, než mi skončí prověrky.“

Klesla mi brada. Položila jsem polici dnem vzhůru do odkapávače, aby vyschla. „Jasně. Můžeme si třeba pronajmout chatu nahore na Big Bear nebo tak něco, až budeme čekat. Nebo na ostrově Catalina. Ať se trochu pobavíme.“

„Nedrž se tak při zemi. Proč zůstat v Kalifornii, když se můžeme vypravit někam, kde jsme ještě nikdy nebyli?“

Moc rád cestoval.

Usmála jsem se, skoro neznatelně, a vyrazila pro další políčku. Kaskadér zaštěkal. Otevřená lednice ho vždycky rozrušila. Já mu lidské jídlo nikdy nedávala, ale myslím, že Sloan mu podstrkovala kousky krocana, kdykoli přišla.

„To byl můj malý úhlavní nepřítel?“ zeptal se. „Ten pes si to doufám dvakrát rozmyslí, než mě příště pokouše.“

Zatáhla jsem za polici. Byla zaseknutá. „Nebo *co?*“

„Půjde do útulku.“ Zasmál se. Dělal si legraci. Ale stejně mě to naštválo.

„Jak si poradíš s ozbrojenými rebely, když nezvládneš dvoukilového jorkšíra?“ Prudce jsem s policií zacloumala a ona se odlepila ode dveří s hlasitým rachotem sklenic na ní.

„Jestli má ten tlustoch jenom dvě kila, sním svou helmu.“ Kuckal se smíchy.

Zasmála jsem se taky a cítila, že maličko měknu. „Je chundelatý.“

„Já vím. Jen tě škádlím. Vždyť víš, že tvého psa miluju.“ Na chvilku se odmlčel. „*Mi amor?*“

Naše hra. Rty se mi roztáhly v úsměvu a já mlčela. Postavila jsem polici s ochucovadly na kuchyňský stůl a zavřela dveře lednice.

„*Amore mio?*“ řekl italsky.

Pořád jsem čekala. Chtěla jsem ještě jeden. Možná dva.

„*Meine Geliebte?*“

Takže němčina?

„*Mon amour?*“

Uf. A bylo to. Francouzština mě vždycky dostane.

Tyler měl armádu v krvi. Jeho rodiče byli diplomaté a cestovali společně po celém světě. Mluvil čtyřmi jazyky, už když mu bylo pět let. Teď jich uměl devět. Pracoval jako tlumočník. A taky to byl jeden z nejinteligentnějších mužů, jaké jsem kdy poznala.

Specializoval se na simultánní tlumočení, což byla sama o sobě neskutečná dovednost. Navíc uměl i arabsky a ovládal jazyk Farsi, a díky tomu si ho nesmírně cenili na Středním východě.

Armáda dělala všechno, co bylo v jejích silách, aby si ho udržela. A fakt, že byl ochoten odejít, dost vypovídal o jeho citech vůči mně.

Opřela jsem se zády o dveře lednice a sesunula se na podlahu. Usmívala jsem se. „Ano?“

„Vím, že jsi nervózní z toho, že se vracím domů. Slyším, že uklízíš.“

Znal mě až moc dobře. „A ty ne? Víš co, když budeme upřímní – je to trochu ujeté, nemám pravdu? Nikdy jsme spolu nestrávili víc než čtrnáct dní v kuse a teď se k sobě nastěhujeme. Co když tě budu přivádět k šílenství? Co když budeš mít patnáctý den chuť zabít mě ve spánku?“

Co když budu mít já chuť zabít tebe?

Vždyť to dávalo dokonalý smysl. Neměl byt. Proč by si ho porízoval? Stejně by byl pořád u mě. A když bude u mě, neměl by platit nájem?

Tohle sestěhování se chystalo už půl roku. Tyler a já jsem se k tomu odhodlali, když Sloan odešla bydlet k Brandonovi a já si sehnala vlastní dům. Nebyla to vůbec žádná novinka. Jen jsem najednou měla pocit, že se to na mě valí jako skála.

„Kris, šílenství by bylo, kdybych měl další dva roky trávit přes půl světa od tebe. Nebyla jsi jediná, kdo už to dál nezvládal. A bude to skvělé. A když ne, řekneš mi, ať si naseru a odstěhuju se.“

Odfrkla jsem si a chytila se za čelo. Bože, co se to se mnou děje? „Tylyre, umíš si představit sám sebe, jak se chováš jako šílenec, ale nemůžeš přestat, protože prostě nejsi typ, co se vzdává?“

„Ze všech žen, co znám, jsi ta nejmní šílená. A to mám na tobě právě nejradši. Je normální, že máš nervy. Je to velký krok.“ Změnil téma. „Jak ti je? Už máš datum operace?“

„Od teď za dva a půl měsíce. Týden po Sloanině svatbě. A už nemám anémii,“ dodala jsem.

„To je dobře. Kéž bych už byl s tebou, abych se o tebe mohl starat.“

„Vážně? Takže mi budeš chodit kupovat vložky, až je budu potřebovat?“ zeptala jsem se zlomyslně, protože jsem věděla, že tenhle úkol je pro celé mužské pokolení tou největší potupou. Muži zkrátka nákup dámských hygienických potřeb neskutečně dramatizovali. Nikdy jsem moc nechápala, proč z toho tak šílí.

„No, myslím, že nebudeme předbíhat.“

S úsměvem jsem protočila oči. „Máš štěstí, protože mám jen jednu potřebu, o kterou by ses měl postarat. Lezu po zdech.“

Zasmál se.

„Tak hlavně že nelezeš po někom jiném.“

V myšlenkách mi zrádně probleskl Josh.

Tyler se ale neměl čeho bát. Nepodvádím. Nikdy jsem to neudělala a nikdy neudělám.

Podvádění bylo naprosto zbytečné, pokud měl člověk aspoň hrstku zdravého rozumu.

Ano, stačí nedostávat sama sebe do nebezpečných situací, například nenajímat jako truhláře sexy hasiče, který bude trávit hodiny prací ve tvé garáži.

Josh bude zkrátka zatěžkávací zkouškou mé vůle.

„Kris, musím už končit. Zkusím ti zavolat zase za pár dní. A už se nestresuj. Nemůžu se dočkat, až se uvidíme. A až budeme spolu, rozervu tě na kusy,“ dodal.

Konečně mi trochu zvednul náladu. I když mi bylo jasné, že míra toho rozervání bude záležet čistě jen na fázi mého nespolehlivého cyklu. Ale jeho nabídka se mi líbila. „Nemůžu se dočkat.“ Usmála jsem se.

„Miluju tě.“

„Taky tě miluju.“

Zavěsili jsme a já si prohlížela chaos z věcí vytažených z lednice. Uprostřed toho všeho seděl Kaskadér a díval se na mě. Jeho bílá malá brada vypadala jako vousy Louskáčka.

Je to v pohodě. Všechno bude v pohodě.

Tak jako tak jsem ale další tři hodiny strávila drhnutím kuchyně.

PĚT

JOSH

Dva dny po tůkanci na silnici jsem klepal na Kristeniny dveře. Na druhé straně se ozvalo štěkání. Zrovna mi skončila směna a měl jsem v autě hromadu truhlářského materiálu. Brandon mě nechal vybrakovat svou vlastní garáž, takže jsem si napůjčoval všechno možné nářadí. Díky bohu. Šlo jen o dočasnou práci, proto jsem neměl chuť kupovat si všechno nové.

Kristen otevřela dveře v růžovém županu se zelenou pletovou maskou na obličej. „Ahoj. Pojď dál.“

Kaskadér Mike mi chňapal po kotnících. Sklonil jsem se k němu, abych ho pohladil, ale Kristen mě zastavila. „Nedělej to. Kouše.“

„Už se známe. Na stanici mi seděl na klíně,“ připomněl jsem.

„Je trochu zmatený ohledně toho, komu patřím, a paměť zabírá v jeho mozku asi tolik co arašíd,“ zamumlala. „Prostě počkej pár minut, než se trochu uklidní. Pak to bude bezpečnější.“

Prohlížel jsem si malou chundelatou kouli na zemi. Pes vrčel a zároveň vrtěl ocasem. Šel jsem za Kristen dovnitř, a když se nedívala, sklonil jsem se a Kaskadéra Mika podrbal.

U vstupních dveří stála vyrovnaná věž z krabic od FedExu. Na konferenčním stolku byly pečlivě vyskládané archy papíru. Uprostřed toho všeho ležel notebook a vedle něj stálo pivo, pořád studené. Skleněná lahev byla orosená. „Už máš nalito? Vždyť je teprve čas na snídani.“

„Měla jsem k němu ovocnou taštičku,“ odušila.

Odfknul jsem si.

Její dům byl uklizený. Skoro prázdný, ale uklizený. Vzdáleně jsem cítil dezinfekci. Na komodě stála obrovská váza s květinami. Asi od přítele k Valentýnu, napadlo mě. Ten svátek jsem nenáviděl. Jen záminka, jak vytáhnout z lidí peníze za předražené ptákoviny. Byl jsem rád, že jsem to letos přežil single.

„Tady je garáž.“ Kristen otevřela dveře za prádelnou.

Na věšáku nad sušičkou visely ve výši očí titěrné černé kalhotky. Tanga. Díval jsem se na ně déle, než by asi bývalo vhodné.

Po Celeste jsem s nikým nerandil. Měl jsem plné ruce práce s novou prací, se stěhováním, vyčerpávalo mě to. A upřímně, docela jsem si užíval, že si s žádnou ženskou nemusím lámat hlavu. Byla to úleva.

Ze své zkušenosti už jsem věděl, že všechny ženy, i ty, se kterými jen spíte, umějí být na určité úrovni vyčerpávající. A to mi nijak zvlášť nechybělo.

Poslušně jsem následoval Kristen a přes rameno jsem jí nakukoval do garáže. Byla prostorná a z většiny části prázdná, až na pár beden postavených u protější zdi a relativně novou hondu zaparkovanou na nejvzdálenějším místě. Kristen zmáčkla knoflík na zdi a otvíracími se vraty dovnitř proniklo sluneční světlo.

Otočila se ke mně. Zelená maska už na krajích začínala praskat. „Záchod je na konci téhle chodby. V lednici jsou limonády. Když budeš něco potřebovat, houkni na mě. Přinesu ti sem větrák. Je tady asi tak padesát stupňů.“

Nechala mě tam stát a odešla.

Hm, nepřijala mě zrovna vřele, ale aspoň mě pustila dovnitř.

Zacouval jsem autem ke garáži a začal jsem vykládat náradí. Kristen se vrátila a postavila doprostřed garáže větrák. Potom

vyšla ven na příjezdovou cestu, i s tou zelenou maskou na obličej, a podala mi složené tričko. „Vracím. Vyprala jsem ho.“

„Děkuju.“ Kolem projíždělo auto a řidič na ni zíral. Prohlížel jsem si ji s povytaženým obočím. „Tobě je jedno, co si lidi myslí?“

„Vypadám, jako by mi na tom záleželo?“

„Ne.“

„Tak vidíš.“ Otočila se a vrátila se do domu. Díval jsem se za ní a usmíval se.

Za poslední dva dny jsem na Kristen dost myslel. Vlastně jsem se docela těšil, až se zase potkáme a ona mě bude moct dál stírat.

Ptal jsem se Brandona na jejího přítele. Ne přímo – jen jsem se zeptal, proč ty schůdky nestaví *on*. Ale byla to pouze záminka, abych se o ní dozvěděl víc.

Brandon se s ním potkal jenom jednou, skoro před rokem. Moc mi toho neřekl, jen že vypadá v pohodě. *Nicméně* Sloan se podle všeho moc nelíbil. Tlačil jsem na Brandona, aby mi řekl víc, ale on akorát pokrčil rameny a opáčil, že Sloan není žádná drbna.

Po dvou hodinách jsem nakoukl do obývacího pokoje. „Kde jsi říkala, že je záchod?“

Převlékla se do tepláků a trička a ležela na gauči. Na břicho měla zahřívací polštářek. Zelená maska byla pryč.

Odpověděla mi se zavřenýma očima. „Na konci chodby, druhé dveře. Sklop sedátko dolů.“ Zkřivila obličej.

„Jsi v pořádku?“

„V pohodě.“

Nevypadala v pohodě. Vypadala, že jí dává pořádně zabrat menstruace.

„Už sis něco vzala?“ zeptal jsem se.

„Dva aspiriny ve čtyři ráno.“ Vypadalo to, že ji bolí i mluvení.

Podíval jsem se na hodinky. „Můžeš to zkombinovat s motri-nem. Mám pár tablet v tašce.“

Šel jsem do auta, vytáhl tablety a přinesl jsem jí se sklenicí vody z lednice. Vděčně si je vzala.

„Máš často výjezd k menstruačním křečím?“ zeptala se opřená o polštář a znovu zavřela oči.

„Ne. Ale vyrostl jsem kolem tolika žen, že jsem se v tom naučil chodit. A taky jsem zdravotník. Na křeče by sis neměla brát aspirin. Ibalgin nebo motrin jsou lepší.“

„Jo, já vím. Došly mi,“ zamumlala.

„Pojedu si pro oběd. Chceš něco?“ Napadlo mě, že když budu shánět jídlo, mohl bych jí něco přivést.

Otevřela oči a podívala se na mě. „Ne.“ Potom si s bolestivým úšklebkem sedla. „Musím si jet nakoupit.“

„Co potřebuješ? Přivezu ti to. Stejně tam jedu.“

Přitiskla si hřejivý polštářek na břicho a prohlížela si mě. „Nechceš kupovat to, co potřebuju. Věř mi.“

Zasmál jsem se. „Co? Vložky? Tampony? Mám šest sester. Tohle není moje první rodeo. Napiš mi seznam.“

Otočil jsem se a šel zpátky do garáže, než mohla začít protestovat. Bylo mi úplně jedno, že mám ty věci nakupovat, a ona se mi nezdála jako typ ženské, kterou by hygienické potřeby přiváděly do rozpaků – kterou by vlastně cokoli přivádělo do rozpaků, jak jsem tak vyzníval.

A nemýlil jsem se. Poslala mi dlouhý seznam. Všechno to bylo extra silné. Ultra tohle, noční tamhleto. Přihodil jsem k tomu ještě motrin.

Cestou jsem zastavil v *McDonald's*, abych jí vzal něco k jídlu. Říkal jsem si, že jí asi bude moc špatně, než aby si něco uvařila.

Když jsem se vrátil, položil jsem tašku s výbavou k jejímu gauči.

„Děkuju,“ pronesla a sedla si, aby do tašky nakoukla. „Vypíšu ti šek. Ještě nikdy jsem nepotkala chlapa, kterému by nevadilo tyhle věci kupovat.“

„Ale jdi, tvůj přítel má strach, aby si pokladní nemyslela, že menstruuje?“ škádlil jsem ji a sedl si na gauč vedle ní s taškou z *McDonald's* na klíně.

Usmála se na mě. Vypadalo to, že je jí líp. Motrin asi zabral.

Začal jsem vytahovat jídlo. „Hranolky,“ řekl jsem a podal jí červenou krabičku. „A zmrzlina s horkým karamellem.“ Tu jsem jí dal do druhé ruky.

Zmateně se dívala střídavě na své ruce a na mě.

„Moje sestry, když měly svoje dny, vždycky chtěly něco slaného a sladkého,“ vysvětloval jsem a vyhrabával z tašky zbytek jídla. „Hranolky a karamelovou zmrzlinu. Vždycky mě pro to posílaly do *McDonald's*. Koupil jsem to tak nějak automaticky. A tady je ještě Big Mac a dva cheeseburgery. Nevěděl jsem, co bys chtěla.“

Její výraz zjihl a poprvé od chvíle, co jsme se poznali, jsem měl pocit, že shodila své obranné štíty. Jako by se právě rozhodla, že mě bude mít ráda. Asi jsem si konečně skrze tampony vydláždil cestu do její přízně.

„Takže šest sester, jo? Mladší? Starší?“ zeptala se.

„Všechny starší. Moji rodiče si řekli dost, když se konečně dočkali svého chlapečka.“ Táta vyprávěl, jak plakal štěstím.

„No páni. Tak to se nedivím, že zahrnuješ menstruuující ženy zmrzlinou. Vsadím se, že když se jim menzes synchronizoval, sesedly se kolem tebe s planoucíma očima a nabroušenými lžícemi.“

Odfmrkl jsem si. „Big Mac, nebo cheeseburger?“

„Cheeseburger. Jak ses seznámil s Brandonem?“ zeptala se, položila zmrzlinu na konferenční stůl a vzala si hranolek.

Podal jsem jí cheeseburger zabalený do žlutého papíru. „U námořnictva.“

Povyáhla obočí. „Ty jsi byl mariňák?“

„Jednou mariňák, navždycky mariňák,“ prohlásil jsem a otevřel krabičku s Big Macem.

Prohlížela si mě. „Kolik ti je?“

„Dvacet devět. Jako Brandonovi.“

Kaskadér Mike z ničeho nic seskočil z gauče a začal štěkat jako šílený.

Leknutím jsem se málem podělal, ale ona ani nemrkla, jako by to byla naprosto běžná věc. Pes zíral do prázdna, vypadal spokojeně, protože to, na co vyjel, očividně zmizelo, pak se párkrát zatočil dokola a lehnul si. Na tričku měl dnes napsáno STÝSKÁ SE MI PO KOULÍCH.

„Kolik ti je let?“ zeptal jsem se.

„Dvacet čtyři. Jako Sloan.“

Na svůj věk vypadala vyzrálá. Ale stejně jsem to vlastně cítil i u Sloan.

„Hm.“ Ukousl jsem si a zamyšleně žvýkal. „Zdáš se být starší.“

Kradmý úsměv mi prozradil, že jí nevadilo, co jsem řekl.

„Jak se ti líbí nová hasičská stanice?“ zeptala se.

Odpověď si musela přecíst v mém obličejí.

„Vážně? Stojí za prd?“ vypadala překvapeně.

Zavrtěl jsem hlavou. „Nevím. Asi je v pohodě.“

„O co jde? Řekni mi to.“

Našpulil jsem pusu. „Prostě... v bývalé práci jsme nemuseli jezdit ke stupidním zdravotnickým případům. Nebo jsme aspoň měli třeba tři za den.“

„A kolik máte tady?“

„Dvanáct? Patnáct? Je to hodně vytížená stanice. Ale ty výjezdy jsou na hovno. Ožralí bezdomovci. Kraviny, co by se měly řešit na ambulanci. Včera jsem vyjížděl k naraženému palci na noze.“

„Většina lidí je zkrátka úplně debilní.“ Snědla hranolek.

„Můj děda říkával ‚Ani sebesilnější izolepa nespraví blbost‘,“ poznamenal jsem a strčil si do pusy brčko.

„Hmm. To ne. Ale *dokáže* utlumit hluk.“

Vyprskl jsem smíchy a málem se udusil limonádou. Její vtipy mě bavily o moc víc, když jsem nebyl jejich terčem.

„Víš, nikdy mě nenapadlo, že být hasičem je o tomhle,“ řekla, když jsem se trochu sebral. „Hrozně se to idealizuje. Sen každého malého kluka,“ dodala sarkasticky.

Zkontroloval jsem svou krabičku s hranolky. „Není to takové, jak si všichni myslí – to stoprocentně.“

Poslední týden jsem hodně pochyboval o svých životních volbách. Zatím jsem nenarazil na nic moc, co by je ospravedlňovalo. Byl jsem pořád jen zelenáč, za všechno jsem platil víc než plnou cenu, jezdil jsem s hasičským autem, abych přilepoval náplasti na bebíčka idiotům. Snad jediné *tohle* se začínalo vyvíjet slibně...

„Proč ses přestěhoval?“ zeptala se mě.

Pokrčil jsem rameny. „Rozešel jsem se s holkou. Po třech letech, jmenovala se Celeste. Napadlo mě, že je ten pravý čas změnit ovzduší. Myslel jsem, že vytíženější stanice mě bude bavit. A taky jsem měl plné zuby bydlení poblíž svých sester. Došlo mi, že je mám radši, když jsem někde na misi,“ skončil jsem suše.

„Ten rozchod byl z tvé hlavy, nebo z její?“ Rozbalila si cheeseburger, vytáhla okurku a snědla ji jako první. Potom papírem se třela z žemle cibuli.

„Z mojí,“ odpověděl jsem.

„A proč?“ Ukousla si.

„Spousta důvodů. Ten největší byl, že nechtěla děti. Já ano. Nebylo o čem vyjednávat.“

Znovu přikývla. „To je dost zásadní,“ zamumlala.

Na konci bylo těch zásadních důvodů spousta. Taky mě moc nebavilo podporovat její nákupní horečky nebo neschopnost vybudovat si prakticky jakoukoli pracovní kariéru. Byla věčnou studentkou, skákala z jednoho oboru do druhého a nikdy nic nedokončila. Právní asistentka, veterinární technička, asistentka